

CARDIOGRAMA

LOLA LASURT

VLC

L'exposició «Cardiograma» de Lola Lasurt planteja una sèrie de reflexions sobre els passats recents a través d'una escultura de dona, de nom Democràcia, i dues sèries d'imatges projectades sobre planxes de zinc o pintades per l'autora, disposades en cada un dels pisos de la sala.

L'artista, a manera d'una historiadora amateur, recompon una sèrie d'elements per a elaborar un relat amb múltiples sentits. La història té dos començaments: un arranca d'una visita al Museu del Gremi Artesà de Fallers de València a la Ciutat Fallera i la trobada amb aquest possible ninot indultat d'any incert, principi dels anys huitanta?, anomenat Democràcia, realitzat per José Azpeitia. Es tracta d'una dona jove, nua i gitada boca per amunt, amb els ulls tancats i de grandària natural. La pàtina de pintura fosca que cobreix la peça, realitzada amb fibra de vidre, imita l'acabat en bronze de les escultures funeràries. El seu aspecte sembla indicar que està morta, però la placidesa del rostre ens convida a creure que potser està adormida. Per a l'exposició, l'artista ha col·laborat amb l'escola del Grau Superior de Formació Professional d'Artista Faller i Construcció d'Escenografies situada a la mateixa Ciutat Fallera. Els estudiants han construït un coixí de vareta, a manera de suport, que acull, protegeix i cuida la figura de la «democràcia».

En el fris que l'envolta, una sèrie d'imatges d'arxius familiars cedides per l'Arxiu Fílmic de l'Institut Valencià de Cultura es projecten sobre planxes de zinc. Les imatges mostren dispa-

des, mascletades, cordades, santantonades, etc., gravacions realitzades entre els anys cinquanta i setanta del segle passat. Representen un temps encara no digitalitzat, amb imatges analògiques que al seu torn mostren un foc primitiu, fet amb pirotècnies de tècniques antigues. L'artista ha editat aquestes imatges a manera de partitura atonal, provocant un ritme de fogueres i disparades que les planxes de zinc tornaran a activar.

Un altre començament d'aquesta història es desenvolupa al pis superior. Per mitjà d'un fris en color de pintura a l'oli, l'artista representarà mimèticament, fotograma a fotograma, un vídeo que circula per la xarxa que documenta una exhibició pirotècnica que va tindre la sort de presenciar, i que recuperava disparades antigues com el castell de pals i les bengales romanes a la plaça de la Mare de Déu de València durant la Gran Fira de Juliol de 2017. Aquest fris es refereix també a les teories vinculades a la música atonal que, en aquest cas, atenen el timbre del color.

El títol de l'exposició, «Cardiograma», remet a la idea de diagnòstic de l'estat del sistema personificat en aquesta escultura atemporal de la «democràcia», conservada juntament amb els ninots indultats pel gremi faller. Al mateix temps també podem entendre les mateixes festes de les Falles com un exercici de diagnòstic col·lectiu que anualment respon a l'actualitat sociopolítica més immediata, enguany doblement en suspensió per la pandèmia.

En aquesta exposició, Lola Lasurt continua les seues investigacions «a destemps», un pensament en diferit que esquiva la doctrina històrica per a reorganitzar, des del quefer pictòric, altres relats del nostre passat en què les imatges, els objectes i, en aquest cas, les festes populars

ens parlen d'un trànsit complex. Amb l'artista ens preguntem: en quin punt de la democràcia ens trobem? Quins eren els seus objectius inicials? Quines les seues aspiracions? La figura de la «democràcia», envoltada per «disparades», ens parla d'un món en retirada que la artista fa reviure i la imatge del qual rebotava en el nostre present.

CAS

La exposició *Cardiograma* de Lola Lasurt planteja una serie de reflexiones sobre los pasados recientes a través de una escultura de mujer, de nombre «democracia», y dos series de imágenes proyectadas sobre planchas de zinc o pintadas por la autora, dispuestas en cada uno de los pisos de la sala.

La artista, a modo de una historiadora amateur, recompone una serie de elementos para elaborar un relato con múltiples sentidos. La historia tiene dos comienzos: uno de ellos parte de una visita al Museo del Gremi Artesà de Fallers de València en la Ciutat Fallera y el encuentro con ese posible ninot indultado de año incierto, ¿principios de los años ochenta?, llamado «democracia», realizado por José Azpeitia. Se trata de una mujer joven, desnuda y tumbada boca arriba, con los ojos cerrados y de tamaño natural. La pátina de pintura oscura que cubre la pieza, realizada con fibra de vidrio, imita el acabado en bronce de las esculturas funerarias. Su aspecto parece indicar que está muerta, pero la placidez de su rostro nos invita a creer que quizás pueda estar dormida. Para la exposición la artista ha colaborado con la escuela del Grau Superior de Formació Professional d'Artista Faller i Construcció d'Escenografies situada en la misma Ciutat Fallera. Los estudiantes han construido un cojín de vareta, a modo de soporte, que acoge, protege y cuida la figura de la «democracia».

En el friso que la rodea, una serie de imágenes de archivos familiares cedidas por L'Arxiu Fílmic de l'Institut Valencià de Cultura, se proyectan sobre planchas de zinc. Las imágenes muestran disparás, mascletás, cordás, santantonás, etc., grabaciones realizadas entre los años cincuenta y setenta del siglo pasado. Representan un tiempo aún no digitalizado, con imágenes analógicas que a su vez muestran un fuego primitivo, hecho con pirotecnias de técnicas antiguas. La artista ha editado estas imágenes a modo de partitura atonal, provocando un ritmo de hogueras y disparos que las planchas de zinc volverán a activar.

Otro comienzo de esta historia se desarrolla en el piso superior. Mediante un friso en color de pintura al óleo, la artista representará miméticamente, fotograma a fotograma, un vídeo que circula por la red que documenta una exhibición pirotécnica que tuvo la suerte de presenciar, y que recuperaba disparos antiguos como el Castell de Pals y las bengalas romanas en la Plaza de la Virgen de València durante la Gran Feria de Juliol de 2017. Este friso se refiere también a las teorías vinculadas a la música atonal que en este caso atienden al timbre del color.

El título de la exposición, *Cardiograma*, remite a la idea de diagnóstico del estado del sistema personificado en esa escultura atemporal de la «democracia», conservada junto a los ninots indultados por el gremio fallero. A la vez también podemos entender las mismas fiestas de las Fallas como un ejercicio de diagnóstico colectivo que anualmente responde a la actualidad sociopolítica más inmediata, este año doblemente en suspensión por la pandemia.

En esta exposición Lola Lasurt continúa sus investigaciones «a destiempo», un pensamiento en diferido que esquivo la doctrina histórica

para reorganizar, desde el quehacer pictórico, otros relatos de nuestro pasado donde las imágenes, los objetos, y en este caso las fiestas populares nos hablan de un tránsito complejo. Con la artista nos preguntamos: ¿en qué punto de la democracia estamos? ¿Cuáles fueron sus objetivos iniciales? ¿Cuáles sus aspiraciones? La figura de la «democracia», envuelta por «disparos», nos habla de un mundo en retirada que la artista hace revivir y cuya imagen rebota en nuestro presente.

ING

Lola Lasurt's exhibition *Cardiogram* suggests various reflections on the recent past through a sculpture of a woman called "democracy" and two series of images projected on zinc plates or painted by the artist and arranged on each floor of the gallery.

Like an amateur historian, the artist recomposes various elements to construct a narrative with multiple meanings. The story has two beginnings. The first is a visit to the Museo del Gremi Artesà de Fallers, a museum in Valencia's Ciutat Fallera district, and an encounter with a figure made for a Falla, possibly a ninot spared from the flames, called "democracy". Made by José Azpeitia, perhaps in the early eighties, it is a life-size nude figure of a young woman lying face up with her eyes closed. The patina of dark paint that covers the fibreglass piece imitates the bronze finish of funerary sculptures. She appears to be dead, but her placid face invites us to think that perhaps she is only asleep. For the exhibition, the artist has collaborated with the school of the Grau Superior de Formació Professional d'Artista Faller i Construcció d'Escenografies, the guild of Falla artists, also based in Ciutat Fallera. The students have made a crochet cushion to support, hold, protect and care for the figure of "democracy".

Projected onto zinc plates on the surrounding frieze are various images from family archives, made available by the Film Archive of the Institut Valencià de Cultura. Recorded between the 1950s and the 1970s, the images show different pyrotechnic displays like *disparás*, *mascle-tás*, *cordás* and *santotomás*. They represent a time before digitalisation, with analog images that in their turn show a primitive fire made with old pyrotechnic techniques. The artist has edited these images as an atonal score, producing a rhythm of bonfires and fireworks that the zinc plates will reactivate.

Another start to this story is developed on the upper floor. By means of a coloured frieze painted in oils, the artist mimetically produces a frame-by-frame representation of a video circulating on the internet that documents a pyrotechnic exhibition she was fortunate enough to witness. The display revived old-fashioned types of firework, like the *Castell de Pals* and the *Roman candle*, in Valencia's Plaza de la Virgen during the July Fair of 2017. The frieze also relates to theories of atonal music, applied in this case to the timbre of colour.

The title of the exhibition, *Cardiogram*, refers to the notion of diagnosing the state of the system as personified in the timeless sculpture of "democracy", preserved by the guild of Falla artists alongside the *ninots* it has saved from destruction. At the same time, we can also understand the fiesta of the Fallas itself as an exercise in collective diagnosis, doubly held in suspense this year by the pandemic, that responds annually to the socio-political issues of the moment.

In this exhibition, Lola Lasurt continues her investigations "out of time", a mode of deferred thought that dodges around historical doctrine

and uses painting to reorganise other tales of our past where images, objects and (in this case) popular festivals speak to us of a complex passage. With the artist, we wonder which point of democracy we have reached. What were its initial objectives? What were its aspirations? The figure of “democracy”, surrounded by “shooting” fireworks, tells us of a world in retreat that is revived by the artist, its image bouncing back into our present day.